

O călătorie între prieteni ai lui Dumnezeu

Cu părintele Elia lucrurile au decurs astfel: o întâlnire, fascinația experiențelor sale, atracția pe care o stârnește când vorbește despre viața spirituală, prietenia cordială și paternitatea pe care le oferă fără rezerve. Așa că, încă o dată, nu mă surprinde faptul că participarea sa la evenimentul organizat în 29 și 30 mai 2024 de Facultatea de Teologie Ortodoxă din Arad se datorează întâlnirii sale cu Părintele Agapie și relaționării ulterioare.

Părintele Elia, paradoxal, nu este un conferențiar, sau unul care oferă, prin „meserie”, retrageri duhovnicești și totuși, de îndată ce cineva ajunge să-l cunoască, mulți îl cheamă să depună mărturie, să povestească, să prezinte subiecte care ating întrebările fundamentale ale tuturor ființelor umane, chiar întrebarea de bază: care este consistența ultimă a existenței, a existenței mele, a vocației mele, a lumii, a celor pe care îi întâlnesc? Este această consistență doar o frunză de toamnă destinată să cadă sau un grăunte de muștar?

De când îl cunosc (de la sfârșitul anilor '80), în întâlniri, conversații sau în schimb de corespondență, am întâlnit întotdeauna o abordare a celui căruia îi este drag totul, a celui care vede în celălalt o variantă interesantă a luminii lui Dumnezeu din fiecare om. Personal, am trăit întotdeauna o atmosferă asemănătoare cu cea care i-a uimit pe ucenicii de la Emaus (oare nu ardeau inimile noastre?...). În fața lui fiecare este chemat pe nume (așa cum i s-a întâmplat Magdalenei), privit în destinul său rânduit de Dumnezeu, astfel încât fiecare să-și poată recunoaște nu propria pricepere, ci „învățătorul”.

Cunoașterea nemărginită a Părinților, cel puțin a celor legați de experiența isihastă, filocalică, nu a fost niciodată exhibată, ci a stat întotdeauna la baza oricărui sfat duhovnicesc, pentru vindecarea rănilor, pentru repunerea pe picioare a unui păcătos căzut. „Înțelepciunea inimii” care se percepe și de care se bucură, se datorează în mod fundamental faptului că, repet, de când îl cunosc, tot ceea ce spune a trecut prin filtrul vieții sale concrete, al rănilor inimii sale, al ascezei sale zilnice și inepuizabile, al primirii milostive a „necazurilor” care vin la el. Nu l-am auzit niciodată făcând o afirmație pur „teoretică”, ca și cum ar el trebuia să vorbească despre o descoperire intelectuală proprie. Cu siguranță că a elaborat, cu finețe, o gândire, dar numai dacă aceasta este „sacrificată” pe altarul mulțumirii față de Cel care, din toată gândirea adevărată și trăirea adevărată (Logos și Spirit), este cauza ei primară.

Pe scurt, când mi-a vorbit despre această călătorie care urma să aibă loc și apoi la întorcere, am recunoscut încă o dată entuziasmul acestui fel de „spiriduș al pădurii” care este Părintele Elia (sper să nu fiu înțeles greșit: este o imagine binevoitoare, chiar fizică, a faptului că el stă ascuns în mănăstirea sa, dar care apare în împrejurările potrivite, cu o veselie și o cordialitate convingătoare și irezistibilă).

Fotografiile mărturisesc, în plus, primirea inimaginabilă a prietenilor și călugărilor români și participarea lor contagioasă, să vezi chipurile mulțumite, (satisfăcute) ale Fr. Sabino Chială, Fr. Agapie Corbu, Prof. Ioja, Fr. Filothei și a multor alora din public.

În fața unei asemenea libertăți și bucurii, este frumos să lăsăm o urmă a acestei călătorii de aventură, care a arătat cum o prietenie în Hristos poate permite întâlniri altfel supuse preconcepțiilor sau pozițiilor cunoscute (atenuând astfel afectele distorsionate față de lucrurile acestei lumi). Aici se respiră un aer diferit, o privire a inimii, în adevăr, asupra lumii concrete care se deschide spre Împărăția Cerurilor și care ne face deja, de acum copii ai lui Dumnezeu, prieteni ai lui Dumnezeu, deci prieteni ai omului.

Cu speranța de a deschide pe acest site o fereastră care să poată fi folosită și de prietenii noștri români, navigare plăcută.

Massimo Mascolo